

[Henry Christensen.]

tikel fra Berlingske Tidende af det ærede medlem hr. Erik Eriksen ind i debatten, at det ærede medlem kunne jo for længst, hvis han havde ment det rimeligt at drøfte spørgsmålet, have rejst det og rejst det på rette tid og sted. Men jeg vil for mit eget vedkommende sige, at jeg bestemt ikke tilslutter mig den opfattelse, at kasseoverskud skulle være hovedmidlet i den økonomiske politik. Jeg har netop i dag gjort rede for en række synspunkter, der taler for, at en lang række midler må anvendes i økonomisk politik, skiftende og forskellige midler i skiftende situationer. Jeg har erkendt, og venstre har erkendt, hele venstre har erkendt, at vi befandt os i en situation, hvor der var tilvejebragt så megen falsk købekraft, at det nu var nødvendigt at skumme en betydelig del af den falske købekraft af. Det var situationen, og det var erkendt. Det var erkendt under forhandlingerne, og desværre for det ærede medlem bragte han sig derved i den situation, at han påstod, der var et modsætningsforhold, som ikke eksisterede i denne konkrete situation.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Den højtærede udenrigsminister og jeg er jo fuldstændig enige, når han fremfører vintolden som eksempel, for jeg sagde, at jeg har ikke oplevet, at vi har gennemført nogen toldforhøjelse, hvis det var beskyttelsestold, uden at det var af handelspolitiske grunde, men aldrig af finanspolitiske grunde; det er dér, den højtærede udenrigsminister og jeg er enige. Det var ikke vintolden, der skulle give penge i den højtærede ministers kasse; det var ikke derfor, den blev gennemført. Den blev gennemført af hensyn til Portugal, så vidt jeg husker. (*Udenrigsministeren* [Per Hækkerup]: Også af hensyn til Østrig og Schweiz!). Vi importerer vist ikke så meget vin fra Schweiz. Men det var af handelspolitiske grunde, og det er derfor, jeg siger, at jeg vil gerne lytte til den handelspolitiske begrundelse, for den finanspolitiske begrundelse kan jeg ikke acceptere: at vi skal indføre en beskyttelsestold for at få 18 mill. kr. på et statsbudget på 15 milliarder

kr. Men jeg kunne måske acceptere handelspolitiske grunde, og dem kan jeg ikke få noget at vide om i dag. Derfor afventer jeg udvalgsbehandlingen, og det kan den højtærede udenrigsminister godt lade mig gøre i fred og ro.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard siger, at hvis udlandet nu får fært af dette, er det nærmest kritikernes skyld. Sådan er det nu ikke, når man fremlægger et forslag, der kan give anledning til kritik. Den rette sagvolder er den, der fremsætter forslaget.

Jeg vil så også sige til det ærede medlem, at han kan være ganske rolig, han vil få lejlighed til at tage stilling til det alternativ, venstre og de konservative kan tænke sig vedrørende langsigtede foranstaltninger. Han kan være ganske rolig, han vil få lejlighed til at stemme for det, hvis han ønsker det.

Jeg skal ikke kaste mig ind i en stor diskussion med det ærede medlem hr. Westerby om politisk moral. Det er noget, der er blevet diskuteret i forbindelse med det ærede medlems navn i den sidste måneds tid. Jeg skal ikke deltage i diskussionen og derfor heller ikke udtale mig om, hvem af os der har den bedste moral. Men jeg vil gerne sige, at det er ikke ligeegyldigt, hvordan man skaffer dækning for øgede udgifter. Det ærede medlem vil også en dag erkende, når han er kommet ud af det favntag, han er i nu, at der kan være visse udgiftsdækningsproblemer, hvor man simpelt hen må sige nej til den udgiftsdækning, der er tale om. Man må også erkende, at på andre områder har vi konkret deltaget i fremskaffelse af kasseoverskud, så allerede af den grund havde det ærede medlem uret. Det ærede medlem kan måske huske, at der var noget, der hed omsforliget i 1962, hvor det ærede medlems parti og vi deltog sammen med regeringen og det radikale venstre i et forlig, der gennemførte store nye afgifter for at sikre staten et kasseoverskud. Det ærede medlem havde altså ikke ret, når han kategorisk erklærede, at vi aldrig var med, når det kom til stykket. Men dengang gik det ærede medlem imod os og syntes, det var dårligt med engrosomsen — det var hans ret — og den daværende højtærede handelsminister, hr. Baunsgaard, betragtede det som det dumme forlig, der nogen sinde var